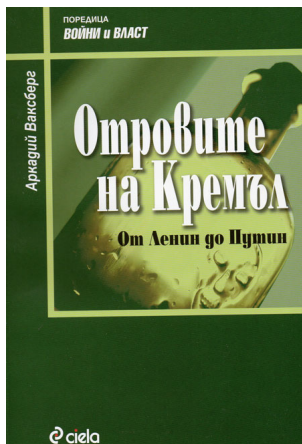

Отровите на Кремъл: От Ленин до Путин

Написано от Христо Христов
Неделя, 19 Август 2012 14:54

„Двуличие, лицемерие и демагогия. Такива бяха отличителните черти на комунистическия режим, установен през 1917 г. по земите на бившата руска империя.

Кой беше пламенен борец за пълна свобода на пресата по царско време и след това? Естествено, че болшевиките. А кой още на осмия ден след силовото заграбване на властта забрани всички опозиционни вестници и сложи край на идеята за свободна преса? Естествено, че болшевиките.

Кой непрекъснато обявяваше терора за несъвместим с комунистическия морал и с основните принципи на марксизма-лененизма? Естествено, че болшевиките. А кой, едва дошъл на власт, превърна терора в задължителен и при това фундаментален инструмент на своята вътрешна и външна политика? Естествено, че болшевиките.

Историята на света не се сблъсква за първи път с удържането на власт чрез тайни убийства и физическа разправа с политически противници.

Практиката да унищожаваш мними „врагове на народа“ заради „благо на народа“ стана толкова задължителен елемент на комунистическата система, че в съзнанието на населението тя десетилетия наред се възприемаше не като нещо извънредно, а точно обратното – като норма.

Съзнавайки, че не биха могли да победят в честен двубой, болшевиките създадоха безброй добре екипирани професионални убийци, които за три четвърти век унищожиха

Отровите на Кремъл: От Ленин до Путин

Написано от Христо Христов
Неделя, 19 Август 2012 14:54

хиляди политици, военни, учени и творци. Списъкът на убитите е без начало и край, много от имената днес са забравени.”

С тези уводни думи започва книгата „**Отровите на Кремъл**” на **Аркадий Ваксберг**, която ви представям тази неделя в електронната библиотека на **desebg.com**

Аркадий Ваксберг е известен руски журналист и писател, издал множество книги на Запад и който е един от изследователите, влезли в съветските архиви в кратния период, когато това е възможно в началото на управлението на президента Елцин. След 1996 г. живее повече в Париж, но пътува и до Москва. Струва ми се, че лед тази книга със сигурност визитите в Русия са намалели, ако не и спрели.

Когато през есента на 2006 г. книгата е под печат във френско издателство (по разбираеми причини тя не е издадена в Русия, б.а.) от Лондон идва вестта за отравянето на бившия офицер от Федералната служба за сигурност, наследник на КГБ, Александър Литвиненко е отровен. Още един в списъка на жертвите на индивидуалния Кремълски терор.

Както посочва авторът, книгата е точно за това – за индивидуалния държавен терор като оръжие на съветската и постсъветската политика.

Когато се търсят корените на този терор, свързан с болшевиките, Ваксберг отвежда читателят директно при първоучителят – Ленин. Но не при изграждания с десетилетия пропаганден образ на изтънчен и грижовен Илич, а при един свиреп палач, за който говорят съветските архиви. Ето и няколко от неизвестните телеграми и заповеди, с които Ленин утвърждава терористичния модел на своето управление. Те са издавани до службите и болшевишката власт в различни градове.

До Нижни Новгород: *„Да се въведе масов терор, да се разстрелят бившите офицери и стотиците проститутки, заради които се пропиват войниците. Нито минутка забавяне!”*

Отровите на Кремъл: От Ленин до Путин

Написано от Христо Христов
Неделя, 19 Август 2012 14:54

До Саратов: *„Да се разстрелят заговорниците и колебаещите се без никакви въпроси и без идиатско туткане!“*

До Баку: *„Целият град да се изпепели, тези, които се съпротивляват, да се унищожават без пощада.“*

До командирите на Червената армия в Кавказ: *„Всички под ножа.“*

До Феликс Дзержински, в отговор на въпрос какво да се прави с един милион пленени казаци: *„Да се разстрелян всички до един.“*

В борбата за златен медал по жестокост, според Ваксберг, това писмо се конкурира с друго на Ленин до Дзержински от същата 1919 г.: *„Поповете следва да се арестуват като контрареволуционери и саботьори, да се разстрелват безпощадно и повсеместно. И колкото се може повече.“*

Съществуват и по-ранни примери. Като този с писмо на Ленин до болшевиките в Пенза от 1918 г.: *„Да се обесят (непременно да се обесят!), така че народът да присъства и да гледа, поне 100 заможни селяни. За изпълнение на екзекуциите да се подберат по-твърди хора.“*

Наред с публичните екзекуции Ленин не пренебрегва и неявните прояви на терор. Това той прави като предлага „да се беси, дави и разстрелва тайно, з да се всява страх“. Разрешава убийците да остават анонимни и да им се заплащат по 100 000 рубли за ликвидиран.

Ето какви „предписания“ излиза от кореспонденцията на Ленин в архивите с други болшевишки дейци:

Отровите на Кремъл: От Ленин до Путин

Написано от Христо Христов
Неделя, 19 Август 2012 14:54

- „В похода срещу буржазията да не се спираме пред нищо, даже пред терора“;
- „Да се води безпощадна терористична борба срещу цялата буржоазна измет“;
- „Да се бесят безпощадно със смрадливи въжета всички, застанали на пътя на работническата класа“;
- *Никакво лигавене, ние не сме префинени госпожици – да се разстрелят няколко хиляди мръсници, това ще е добър урок за нашите врагове“.*

Затова и Ленин лансира лозунга: *„Нравствено е всичко, което служи на делото на революцията“.*

След смъртта на Ленин авторът ще ви потопи в борбата за власт в Кремъл и за новия господар Сталин. Тук ще откриете нови подробности за създадената още по времето на Ленин тайна лаборатория за отрови.

Убедителният разказ на Ваксберг ви пренася в кухнята на съветските отровители. Връзката между предшествениците на КГБ, а сетне и самият комитет за Държавна сигурност към правителството на СССР със строго секретната лаборатория за отрови никога не е прекъсната. Ръководителят на лабораторията д-р Григорий Майрановски е право може да претендира за прозвището „доктор Смърт“.

В книгата България също присъства с случаите Георги Димитров, Георги Марков и Людмила Живкова. Авторът описва променилото се отношение на Сталин към Димитров след разкриване на контактите му с югославските лидери без санкцията на Москва. „Вие се самозабравихте като комсомолец. Искате да учудите света, все едно че още сте секретар на Коминтерна“, казва Сталин на лидера на БКП при планираната тристранна среща на върха през февруари 1948 г., на която Тито предвидливо не идва.

През юни 1949 г., когато отношенията на СССР с Югославия са напълно прекратени, Сталин вика Димитров да се лекува в Москва. Българският комунистически ръководител не отпътува със самолет директно за Москва, а предпочита влак, който минава през Белград. Димитров провежда едночасова среща с Тито на малка гара Топчидер – предградие на югославската столица. Няколко часа по-късно, когато вече е на

Отровите на Кремъл: От Ленин до Путин

Написано от Христо Христов
Неделя, 19 Август 2012 14:54

румънска територия на Димитров прилошава. Вместо да бъде лекуван в Букурещ или да бъде върнат със самолет в София, той е откаран в Москва, където да получи „квалифицирана медицинска помощ”. Там два дни по-късно той почива, а заключението е цироза на черния дроб – болестта на хроничните алкохолици. Заключението не е оспорено от българска страна.

Два дни след погребението на Димитров в София е арестуван секретарят на ЦК на БКП Трайчо Костов, който подобно на Тито не е прекарал Втората световна война в емиграция, а е бил един от лидерите на БКП в страната.

По сталински модел за разпространение на дезинформация веднага е пуснат слух, че Димитров е отровен в Белград от българина Иван Караиванов, член на ЦК на Югославската компартия, който всъщност е агент на Москва...

Другите два български случая, в които е намесена дългата ръка на Кремъл са далеч по-известни и дискутирани от смъртта на Димитров. Става въпрос за убийството на писателя Георги Марков в Лондон през 1978 г. и смъртта на дъщерята на Живков Людмила Живкова в резиденция „Бояна” през 1981 г.

Разбира се, не само те биха предизвикали интереса да потърсите книгата на Аркадий Ваксберг. Десетки са случаите на индивидуална разправа на ръководителите на Кремъл, описани от автора. Те не спират до разпада на СССР, а проследяват и как терорът се превъплъщава в политиката на Русия, особено с идването на власт на Путин.

Аркадий Ваксберг, „Отровите на Кремъл”, изд. „Сиела”, 2007 г., 278 страници.